

Wij van de fabriek (**)

Foto Ben van Duin

Theater.

Door PS|Theater, 5/11, de Meelfabriek, Leiden. Aldaar t/m 20/11.

Al gaat het over het wee in de arbeidersfamilie Dujardin, de zinnen vliegen te vaak weg van de huiskamertafel. Rian Gerritsen acteert als schoondochter Marie nog het meest krachtig en kordaat.

ANNETTE EMBRECHTS

Dat heeft PS|Theater, het stadsgezelschap van Leiden, goed gezien: de voormalige Meelfabriek, met imposante pakhuizen, silo's en betonvloeren, is een ideale plek voor locatietheater: koud, ruig en onttakeld. De geschiedenis ligt er voor het oprapen. In 1988 eindigde hier een Leidse eeuw van grootschalige meelproductie. Naar schatting voorzag De Sleutels (later Meneba) in hoogtijdagen in de meelbehoefte van 20 procent van de Nederlandse bevolking. De sluiting kwam hard aan.

Ondanks een schat aan fabrieksverhalen heeft toneelschrijfster Eva K. Mathijssen geprobeerd een universeler drama

te vertellen, van drie generaties die arbeid inruilen voor kennis. Wij van de fabriek gaat over het wee in de arbeidersfamilie Dujardin, maar de zinnen vliegen te vaak weg van de tafel, in die kleine huiskamer, die ondanks een opengewerkt stalen frame benauwd aandoet. De jongste zoon Kees (ongrijpbaar gespeeld door de Vlaamse Tijs Huys) springt als gekortwiekte vogel van stelling naar stelling. In zijn dialogen met buurmeisje Marianne (Anne Katic) wedijvert verlangen met lotsbestemming. Marianne geeft hem jaarlijks een deel van een encyclopedie, in de hoop dat hij zich 'omhoog leest'. Toch wordt die spanning te mager uitgewerkt.

Aan tafel houden opa Henk en schoondochter Marie vast aan familietradities: fabrieksarbeid bij De Sleutels. Maar ze krijgen geforceerde grapjes in de mond gelegd zoals 'Iedereen is volslagen King Corn' (naar een merk brood). Rian Gerritsen acteert als Marie nog het meest krachtig en kordaat. Er is zichtbaar hard gewerkt, zeker, toch verdient de locatie een herkansing.